SOLDAŢI GRADAŢI VOLUNTARI

Dezbatere:

CU CE V-A ATRAS MEDIUL CAZON?

În joia mare din *Săptămâna patimilor*, Batalionul 1 Instrucţie din Caracal fremăta în toiul pregătirilor pentru ziua ce avea să urmeze. Vineri, în ziua răstignirii Mântuitorului, tinerii recruţi aveau să depună Jurământul faţă de ţară. Era după-amiază şi unitatea sclipea ca un parc (îl concura cu succes pe cel al oraşului) după ce mâinile celor aproximativ 600 de militari scormoniseră fiecare cotlon, aşa cum face fiecare gospodar în întâmpinarea Sfintelor Paşti. Era cald, soare şi până şi florile merilor zâmbeau de dragul entuziasmului tinerilor. Optimismul li se citea pe chipurile luminoase, iar la ora când mulţi se pregăteau pentru Denia de joi, parte dintre aceştia îşi aranjau ţinuta, alţii spălau şi lustruiau podelele, în timp ce o mână de oameni, alături de preotul militar, smulgeau iarba de pe lângă capela din unitate. Mulţi fugeau spre poartă unde le veniseră, într-un suflet, părinţii, soţii sau soţiile, prietenii şi, nu în ultimul rând, copiii, unii voluntari având deja familii întemeiate.

Cel puţin două cazuri interesante, unde bucuria împletea lacrimi de emoţie cu împlinirea şi mândria. Unul, cazul unei tinere căsătorite care îşi aştepta familia, cu propriul ei copil, să vină de joi, pentru a participa la festivitatea depunerii Jurământului. Iar cel de-al doilea, un soldat din Harghita care îşi aştepta părinţii, veniţi, expres, pentru eveniment, tocmai de la muncă din Italia.

Interlocutorii care s-au învoit la discuţii, deşi emoţiile şi gândurile le alergau, poate, spre poarta unităţii sau la cei ce aveau să vină special pentru ei, au fost soldaţii: Betina Moise (26 de ani, Sibiu), Eli Neacşu (Filiaşi, Dolj, 24 de ani), Ovidiu Vîlcea (Craiova, 19 ani), Adrian Lungu (Bălan, Harghita, 23 de ani) şi Bogdan Urs (Gherla, Cluj, 23 de ani).

– Cine v-a îndrumat către armată şi cum apreciaţi impactul cu mediul cazon ?

Betina Moise

– B.M.: Am trăit printre militari, Sibiul fiind un oraş în care erau şi sunt mulţi studenţi, elevi sau cursanţi ai instituţiilor de învăţământ de profil. Inclusiv prietenul meu este sgv-ist, la Braşov. Eu voi ajunge la Sibiu. Aveam în adolescenţă destui prieteni militari şi m-au luat la Ziua Porţilor Deschise, la Academia Forţelor Terestre. Curiozitatea faţă de viaţa cazonă a rămas şi nu doar pentru cum arată unitatea din afară.

– E.N.: Exista un sentiment de teamă. Sunt căsătorită, iar în familie exista discuţia, în glumă, că aş vrea să ajung general. Era un vis pentru mine. Eram cu soţul în Spania, la muncă, şi m-au anunţat ca sunt locuri pentru fete în armată. Ne-am reîntors în ţară şi uite că mâine depun Jurământul.

– O.V.: Am fost îndrumat prin apropiaţi către meseria armelor. Chiar nu aveam idee de ceea ce este dincolo de gardul unei unităţi militare. Recunosc ca mi-a fost foarte greu la început. Nu eram obişnuit cu un regim strict, mai ales în ceea ce priveşte programul. M-am acomodat foarte bine şi nu regret alegerea.

– A.L.: Am venit din Italia pentru a deveni militar, pentru alegerea unui loc sigur de munca, nu *"la negru"*, ci cu formalităţi legale.

– B.U.: Nu realizam cum este înăuntrul unei unităţi militare. Aveam prieteni care lucrau în poliţia militară sau la pompieri, dar nu am vorbit cu ei despre asta. Am încercat să văd cum este în armată, iar acum, sincer, nu îmi pare rău pentru opţiune. Mi-a plăcut haina militară. M-au susţinut părinţii, dar nu din *"cauza"* lor sunt aici.

În Joia Mare, tinerii îşi împărţeau gândurile pe două coordonate. Una era dată de îndatoririle faţă de ziua când au depus Jurământul. Cealaltă era o vibraţie, pentru că aşteptau cu sufletul la gură sosirea apropiaţilor pentru participarea la festivitate. Veniţi din *"câmpul muncii"*, i-am rugat pe interlocutori să pună mâinile pe masă, şi am văzut că nu fuseseră tocmai protejate...

– Cum vedeţi trecerea de la pufui de acasă la stricteţea programului?

– B.M.: Văd diferenţa. M-am obişnuit. Totuşi, când faci ceva cu

Eli Neacşu

dăruire, treci şi peste aspectul mâinilor, ridici capul şi îţi privirea înainte.

– E.N.: Îmi place ceea ce fac. Spre exemplu fratele meu nu a dorit să facă armata. Când am tras cu aruncătorul de grenade AG-7 am sunat acasă să le spun motivul bucuriei. Nu mi se pare ceva deosebit că întreţinem sectoarele. Şi acasă făceam curăţenie.

– O.V.: Mi s-a părut cam greu în primele zile, după cum spuneam. Am trecut peste acest impas. Eram învăţat doar cu opt ore de muncă pe zi. Am învăţat să dau şi cu mopul.

– A.L.: Eu eram obişnuit cu ordinea şi disciplina prin natura faptului că lucram la patron şi erau anumite reguli. Îmi place aici, este frumos. Eram mai copilăros, iar acum mă văd schimbat, mai maturizat.

Acestea sunt garnizoanele unde vom fi încadraţi

– B.U.: Trebuie să recunosc că veneam acasă la ora când aici mă trezesc dimineaţa. Mi-am revenit. Fiind sportiv, absolvind un liceu cu acest profil, mi-a fost uşor să fac faţă efortului fizic, să port ranîţa. Dacă vorbesc despre ordine ar trebui să iau în calcul faptul că nu mi-am făcut pantofii în toată viaţa de câte ori i-am cremuit şi lustruit aici.

În vremea unor curente muzicale care sădesc în rime doar bani sau obiceiuri de prost gust, am încercat să văd cum gândesc.

– Cum vedeţi Jurământul? Aveţi ideea de patriotism sau vi se pare desuetă?

– B.M.: Pentru noi, ca militari, este primul pas important în carieră. Dar şi pentru mine, ca persoană, pentru că din acel moment am o datorie faţă de ţară. Am obligaţia aparte de a respecta Constituţia şi legile ţării mele. Mâine o să jur că îmi apăr ţara. Dacă va fi nevoie o să schimb garnizoana sau o să merg în teatrele de operaţii. Am lucrat în Turcia, Ungaria, Italia, dar tot aici mă regăsesc. Poate ar trebui să amintesc că treceam pe lângă gardul Academiei şi mă opream în loc la auzirea Imnului.

– E.N.: Simţi ceva special, consider eu, la depunerea Jurământului. Pot să fac un corespondent cu BAC-ul în învăţământ. Chiar aştept ziua de mâine. Mă aşteptam la şi mai multă pregătire. Comparativ, nu am mai muncit ca şi colegii din seriile trecute. Perioada până în Jurământ nu mi se pare una mare pentru ca sunt foarte multe de învăţat.

– O.V.: Dacă perioada de care vorbea colega era mai mică, cred că ar fi fost ceva mai greu. Acum am învăţat să trag cu arma şi să folosesc armamentul uşor. Patriotism… să iubeşti şi să aperi ţara. Depun Jurământul şi sunt mândru.

Ovidiu Vîlcea

– A.L.: Dimineaţa, când se cântă Imnul României, trăiesc sentimentul de patriotism. Chiar mă simt mai bărbat. Nu sunt cuvinte mari. Simţeam asta şi înainte. Emoţia o trăiam şi când eram în Italia. Vorbind de patriotism şi Jurământ, pot spune ca mâine părinţii mei vin expres din Italia să mă vadă şi să participe la festivitate, mai ales că tata nu a făcut armata.

– B.U.: Pentru început, Jurământul este cel mai important pas pentru noi în carieră. Simţi ceva aparte în suflet. Cum spunea şi colegul meu, te simţi mai bărbat. Dacă ne gândim la patriotism, nu îmi pare rău că am venit în armată. Când se cântă Imnul, când exersăm pasul de defilare, chiar când ţinem cadenţa îţi pare ceva aparte. Ca să glumesc, cred ca şi la discotecă o să merg în pas de defilare.

– Ce vă doriţi pentru viitor?

– B.M.: Aş vrea o misiune externă, în teatrele de operaţii, dar nu chiar acum. Mă gândesc la o carieră, atât cât e posibil, ţinând cont de vârsta mea. Datorită acesteia nu ştiu dacă pot ajunge ofiţer, mai ales că, în prezent, nu am decât colegiul sanitar. Altfel, aş vrea să absolv Şcoala Militară de Subofiţeri Sanitari de la Focşani.

– E.N.: Nu îmi doresc o misiune în afară. Nu încă. Vreau să urmez o facultate, cred că dreptul. Apoi iau în calcul şi o carieră de subofiţer. Încă nu am aflat condiţiile pentru această opţiune.

– O.V.: De aici o să merg la Buzău pentru a continua pregătirea mea de specialitate, după care voi ajunge într-o subunitate de cercetare din Craiova. Cert este că vreau să frecventez cursurile necesare sau şcoala de subofiţeri pentru a urca mai repede în carieră, inclusiv ca maistru militar.

– A.L.: Deocamdată, nu mă gândesc la o carieră. Pentru început, ca un militar adevărat, vreau să mă simt ca un războinic. Pentru mai târziu, mă gândesc că m-ar ajuta cursurile sau şcoala de subofiţeri.

– B.U.: Mai întâi sper şi îmi doresc să plec într-o misiune externă cu batalionul de infanterie unde voi fi încadrat. Poate mai târziu aş încerca să urmez şi şcoala de subofiţeri. Sunt convins că mi-ar fi fost mai uşor în carieră dacă aş fi absolvit una dintre academiile categoriilor de forţe. Îmi doream să fi absolvit inclusiv un colegiu militar liceal.

Bogdan Urs

– Multe pleacă de la bani. Sunteţi motivaţi financiar?

– B.M.: De la Birourile de Informare şi Recrutare, am plecat cu alte date despre salarizare. Când am ajuns aici am aflat altceva. Probabil şi dânşii aveau datele din altă parte şi ni le-au transmis aşa nouă. Dar nu ne-am demotivat. Sunt relativ mulţumită. Mai ales dacă nu am venit pentru bani neapărat. Cred că vom ajunge pe la 1100-1200 de lei când vom intra în pâine. Depinde şi de unitate.

Locotenent-colonel Aurelian Brănescu

"Şi-au anunţat prezenţa la Jurământ inclusiv foşti sgv-işti, spunea cu o anumită mândrie locotenent-colonelul Aurelian Brănescu, comandantul batalionului. *Mulţi şi-au dorit să revină în batalion, dar nu sunt prevăzute locuri pentru sgv-işti. Probabil le place unitatea sau sunt în unităţi grele, poate chiar în pază. Sunt comandant de trei ani şi cel mai vechi de aici, am pregătit câteva serii de militari până acum şi am prins şi inditul prezenţei fetelor. Avem avantajul de a deţine o bază materială deosebită, o cazare aparte, cu încăperi cu termopane, gresie şi faianţă, cu maxim 10 militari în dormitoare. Fetele, 34 în această serie, sunt cazate separat de băieţi. Nu am auzit să se plângă cineva de hrănire. În plus, pe lângă terenurile apropiate de instrucţie, cele 12.000 ha ale poligonului de la Redea ne asigură pregătirea şi tragerea cu toate categoriile de armament de infanterie, inclusiv cel greu. Cu ţeavă introdusă putem să tragem şi cu tancul. Chiar şi din Bucureşti vin militarii să execute aici şedinţele de tragere. Trebuie precizat că poligonul Redea nu se găseşte în litigii imobiliare şi, ca urmare, avem siguranţa folosirii acestuia oricând.*

Perioada instrucţiei de bază, care durează aici opt săptămâni pentru toţi până la depunerea jurământului, este urmată de alte şapte pentru cei specializaţi în infanterie, poliţie militară şi armament greu de infanterie. Consider că în perioada instrucţiei de bază ori ar trebui micşorată etapa până la depunerea Jurământului, ori ar trebui modificate reglementările în vigoare pentru ca o parte din militari, mai ales cei căsătoriţi sau cu anumite probleme să poată pleca în învoiri nu doar în cazuri excepţionale".

– E.N.: Cred că a fost vorba, când ni s-a vorbit de salarizare, de salariul maxim la care putem ajunge. Am cunoscuţi sgv-işti care ajung la acele sume, dar au vechime, au anumite sporuri, unii fiind în serviciul de pază, unde este ceva mai dificil. Îmi convine că există o anumită siguranţă, fiind un serviciu stabil. În plus nu mă compar, de exemplu, cu o vânzătoare, ca statut. Şi, ca fată, chiar nu îmi doresc o muncă de birou.

– O.V.: Este convenabil dacă iau în calcul siguranţa şi programul fix, dincolo de activităţile care ar putea cere o prezenţă peste cele opt ore.

– A.L.: Este adevărat că aveam un câştig lunar de 1.200-1.300 de euro când am lucrat în afară. Aici este altfel. În primul rând, sunt român şi sunt acasă. Apoi, am un program fix. Şi, nu în cele din urmă, nu eşti tras la răspundere pentru prostiile altora care nu au legătura cu activitatea ta.

– B.U.: Banii nu sunt cât ar trebui şi cât mă aşteptam. Pentru început,

Adrian Lungu

aici, am primit între două şi trei sute de lei. Urmează să crească în lunile următoare. Dar ne sunt asigurate masa, cazarea şi ţinuta de instrucţie. Puteam să renunţ când am ajuns aici şi am înţeles ce salariu voi avea. Nu am venit doar pentru bani.

Căpitan Viorel AMZĂRESCU